

Een drama in 't Muiderbosch te Amsterdam.

Geregeld ieder jaar, zoo omstreeks tegen Maart leveren de hooge iepenboomen rondom de voormalige Oosterbegraafplaats, die samen het „Muiderbosch“ vormen en sedert „De Doofpot zaliger“ ook wel Muiderwoud worden genoemd, een belangwekkend schouwspel in hun doorzichtige toppen.

Honderden roeken, een soort van kraaien, zijn in die maand druk aan 't bouwen hunner kunstlooze, ruw in elkander gevlochten nesten, waarbij 't dan niet aan bedrijvigheid en rumoer ontbreekt.

De bewoners van het Muiderpoort-kwartier zijn te zeer aan die vertooning gewend, om er veel aandacht aan te wijden; niettemin ziet men herhaaldelijk lieden, die toch eventjes naar boven staan te kijken, om die actieve zwarte levenmakers gade te slaan.

Vooraf bij onstuimig weer, als de toppen door elkander zwaaien en krachtige windslagen de vorkvormige takken, waartussen de nesten bij voorkeur bevestigd worden, vaneen doen buigen, heerscht er een beweging, een geschreeuw

en rusteloos gefladder tusschen die kruinen, dat hooren en zien vergaat; dat duurt dan zoo'n geheel winderigen dag voort.

Achttien Maart 1901, ook op zoo'n storm- en regenachtigen dag; 's morgens naar mijne bezigheden op weg, zag ik uit de verte onder een der iepen een ongewone opeenhooping van voorbijgangers, die aanhoudend naar boven keken en elkander op zeker punt in de toppen opmerkzaam schenen te maken.

Nieuwsgierig geworden, haastte ik mij ook eens te gaan zien: want dat er iets bijzonders in de kolonie gaande was, was duidelijk uit die buitengewone belangstelling op te maken.

Eerst dacht ik aan een ter aarde gestort nest, zooals dat wel eens meer bij ruw weer gebeurd was; doch dan hadden de menschen wel naar den grond gekeken en dat deed er niet één.

Dan zeker een boomsnoeier, die naar boven klimt of zoiets, doch ik bleef in 't onzekere, tot ik vlak bij de kijkers stond en naar boven keek.

Een arme kraai, op eene onbegrijpelijke wijze met één vleugel tusschen eene vertakking vastgeklemd, hing daar hoog in de lucht te bungelen; geen steun had 't dier onder zich en vergeefs klapperde het aanhoudend met den vrij afhangenden vleugel om zich op te werken.

De arme roek hing reeds verscheidene uren in die onmogelijke positie, naar ik vernam, en het had er ook veel van, dat hij vooreerst wel niet los zou komen.

Roekennesten in 't Muiderbosch.

Zijn familieleden, die wellicht nimmer zoo'n zonderlinge houding in hun midden aanschouwden hadden, gingen verbaasd te keer, vlogen met groot gedruisch onbesuisd dooreen, krasten nog eens zoo hard als gewoonlijk en hadden klaarblijkelijk de grootste oneenigheid onderling, doch gingen aanvankelijk die zonderlinge gestalte uit den

weg.

Jammer genoeg kon ik niet langer blijven kijken, doch 's middags ging ik er weer heen. Weer een dichte groep menschen en datzelfde erbarmelijk tafereel in de toppen.

De wind gierde weer door de kruinen en speelde als 't ware met de arme kraai, die telkens vergeefsche pogingen deed door met slaan met den vrijen vleugel zich wat op te heffen en zodoende zijn lijden te verzachten.

Intusschen was de houding der zwarte kolonisten veranderd.

De vrees was geweken, om plaats te maken voor een drang tot hulp, doch de wijze, waarop zij hun makker dachten te verlossen was zoo onpractisch, dat zij waarlijk beter gedaan hadden hem maar stil te laten hangen.

De vastgeklemde vlerk leverde een sprekend bewijs hunner onstuimige wijze van bijstand verleen, want grootendeels waren de vederen door rukken en plukken der groote snavels uitgetrokken en gehavend.

Doch we zullen het niet ten kwade duiden, want al is een kraaienverstand nu niet genoeg ontwikkeld, om direct te begrijpen waar de schoen wrong, door bijvoorbeeld de tak te vernielen in plaats van aan de vleugel te rukken en te trekken, toch pleit een eigenaardig feit weer voor een onmiskenbaar „esprit de corps“, als ik u vertel, dat zij hem trouw voeder

De kraai hing nog overanderd aan de gedeeltelijk kaalgeplukte vleugel te bungelen, doch deed minder pogingen om los te komen dan voorheen.

Wat een taai leven hebben sommige dieren toch tot hunne beschikking; wat had dat dier nu al moeten verduren, gerekend van den vorigen dag des morgens te 7 uur ongeveer en dan in een ijzigen wind met gewond en afgemat lichaam te hangen op eene wijze, die rechtstreeks tegen de natuur indruischt.

's Middags trof ik weer menschen onder de boomen en de arme kraai nog levend, maar even wanhopig hangend.

Lafenis voor den gehangene.

aanbrachten. Werkelijk ontving deze stumper eten uit den bek zijner medeleden en dat op eene wijze, die werkelijk aandoenlijk was om aan te zien.

Zodoende werd hij dus voor den hongerdood bewaard, doch zijn lijden zal er wel niet minder door geworden zijn, want dat het dier veel smart te verduren had, is een uitgemaakte zaak.

Er gingen dan ook al spoedig stemmen in de steeds komende en gaande belangstellers op of daar nu niets aan te doen was, of de „Dierenbescherming“ daar nu geen eind aan kon maken en of er niet iemand te vinden was, die een klim naar boven zou durven ondernemen, doch toen ik den volgenden morgen weer naar de plaats des onheils ging, trof mij hetzelfde hartroerend schouwspel.

De andere kraaien gedroegen zich rustiger en vielen de stumper niet meer met hulpvaardige snavelrukken lastig; zij vlogen in groote zwermen boven de boomen of zetten zich bij paren op de takken en nesten, waar zij denkelijk het gruwelijk ongeluk als hoofdmotief hunner gesprekken zullen hebben gekozen.

Intusschen was het voorval al zeer populair in de buurt geworden en menigeen sprak dan ook vol belangstelling over de kraai, die zich in 't Muiderbosch had opgehangen. Politieagenten en conducteurs, die nog al in de gelegenheid zijn het een en ander op te merken en te vernemen, leverden uitvoerige verslagen aan interviewers, doch die waren nu niet juist allen even betrouwbaar. 's Middags

tegen vier uur eindelijk kwam er redding opdagen.

Een paar heeren met een gewezen zeeman, D. J. Bergers, traden in het bosch, gewapend met ladder, touw en snoeimes, waarmede een kraaienleven gered moest worden.

Honderden menschen hadden zich voor het hek verzameld en ik weet niet, wie er op dat oogenblik nieuwsgieriger geweest zullen zijn, de vele toeschouwers beneden of de nog talrijker toeschouwers in de hooge toppen, die trouwens een kabaal maakten, of hun 't grootste onrecht aangedaan werd.

De berooide boom, die, evenals de andere Muiderbosch-exemplaren, alleen zeer hoog takken maakt, leverde inderdaad een lastige klim, doch Bergers was er de man niet naar, om zich zoo gauw uit 't veld te laten slaan en ving onverwijd met het gevaarvol werkje aan.

Blootshoofds, met een touw om de lendenen, beklom hij den ladder, slingerde het vrije eind om

de eerste tak, klauterde er behendig langs omhoog en hield zich daar staande. Het doel was de kraai met tak en al naar beneden te halen, hetzij door met het lange snoeiwerktuig te kappen of door met een slinger de tak af te scheuren, hetgeen dan ook onder een luid bravo! na verscheidene lastige manœuvres gebeurde.

Zoedoende maakte het arme dier nog even een tuimel van circa 40 voet als toegift op zijn lijden, doch het doel heiligt toch wel eens de middelen en het geldt hier dan ook in de eerste plaats al een zeer nobel doel.

's Avonds vernam ik van een agent, bij wien de kraai op het bureau gebracht werd — zeker wegens poging tot zelfmoord — dat de vleugel gebroken was, maar het beest met graagte het hem voorgezette voedsel gebruikt had en zijn bestemming denklijk Artis zou zijn, waar men zou trachten het begonnen reddingswerk door verpleging te voltooien.

Amsterdam, Maart.

M. A. KOEKKOEK.

Een bezoek aan de vogelwereld der Ankeveensche Plassen.

Het was de eerste Pinksterdag van verleden jaar. Het kleine Muiderstation stond stampvol van menschen, die met het prachtige voorjaarsweer hun dagelijksch werk aan kant hadden gezet, om een dag of wat van het natuurschoon te genieten. Onder die gelukkigen behoorden ook wij met ons tweeën, een mijner vrienden en ik. Voorzien van 2 retours 3^e Bussum, stapten we in den trein en verzochten den conducteur, die de kaartjes kwam knippen, aan den Keverdijkschen weg te stoppen (hetgeen op verzoek van de reizigers gebeurt).

Ons voornemen was een kijkje te gaan nemen in den vogelwereld van de moeraslanden, gelegen tusschen 's Graveland en genoemden weg.

Nu was mijn reisgenoot de gelukkige bezitter van een 12 × dichterbij brengende Triëder-binocle, een prachtig instrument voor vogelliefhebbers. Met behulp van dit toestel kan men op een 500 M. afstand, ik zou bijna zeggen, de veertjes tellen van een daar neergestreken vogel. Vroeger namen we op onze tochten verrekijkers mee, waarmede men wel 5 minuten noodig had om een stilzittenden vogel in het veld voor oogen te krijgen.

Dat bezwaar vervalt met die nieuwe prismatische instrumenten geheel en zeer gemakkelijk is het zelfs, de dieren in de vlucht te volgen.

Doch laat me niet te lang spreken over de uitstekende hoedanigheden van de Triëder-binocle, maar liever vertellen van wat we dien dag op onze wandeling tegenkwamen.

We hadden van iemand, die in de streken van Ankeveen goed bekend was, de raad meegekregen om uit te zien naar Roerdompen (*Ardea stellaris*) en Woudaapjes (*A. minuta*) want die moesten zich in een van de eerste plassen ophouden. Om die plassen te bereiken, moesten we eerst een eind wandelen langs den rechteroever van de Vecht. Links van ons pad, zoover we zien konden, weilanden met ontelbare kieviten, wier klagend geschreeuw vreemd samenklonk met het nooit ophoudende: kerre kerre kiet... van die bekende moerasvogeltjes, die zich rechts van ons tusschen de reeds hoog opgegroeide rietstengels verscholen hadden. Dus kleine karekieten en kieviten. Veel meer afwisseling biedt dat eerste deel van de wandeling ook niet aan.

Het kwam er nu dan op aan, het juiste hek te vinden, waar we het weiland in moesten, om aan ons eerste poeltje te komen.

Mijn tochtgenoot, die de wandeling voor de tweede keer maakte, wist zich gelukkig nog te herinneren, waar hij de vorige keer links afgeslagen was, zoodat we vrij gauw het Roerdompenmeertje bereikten.

Twee Meerkoeten (*Fulica atra*) zwommen er heel rustig in rond en dachten er ook niet over weg te vliegen of zich bij onze nadering in het riet te verschuilen, zoodat ze zich zeer gemakkelijk lieten bekijken.

Zoo'n koet is toch eigenlijk een belachelijke vogel met dat witte schild op de kop. Hij trekt dadelijk de aandacht door de eentonig blauwzwarte kleur